

	ECONOMIES' HORIZONS Економічні горизонти DOI: doi.org/10.31499/2616-5236 Homepage: http://eh.udpu.edu.ua		ISSN 2522-9273 (print) 2616-5236 (online)
---	--	---	--

UDC: 330.341.1

DOI: 10.31499/2616-5236.2(20).2022.263346

Bohashko O. L., Ph D in Economics

Pavlo Tychyna Uman State Pedagogical University; Doctor of Economics, Associate Professor of the Department of Marketing, Management and Business Administration

ОСНОВНІ АСПЕКТИ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМНИЦТВА
В СУЧАСНИХ УМОВАХ ТЕХНОЛОГІЧНОГО РОЗВИТКУ
THE MAIN ASPECTS OF INNOVATIVE DEVELOPMENT OF
ENTREPRENEURSHIP IN MODERN CONDITIONS OF TECHNOLOGICAL
DEVELOPMENT

***Анотація.** В статті окреслено основні аспекти інноваційного розвитку підприємництва в сучасних умовах соціально-економічного розвитку України. Мета дослідження полягає у виявленні факторів, що впливають на інноваційну діяльність підприємництва у рамках регіональних інноваційних систем.*

Теоретико-методологічну базу дослідження становлять фундаментальні положення економічної теорії та практики, загальнонаукові та спеціальні методи пізнання економічної дійсності. Основні методи, які були використані: структурно-логічний; порівняльний, метод деталізації та синтезу.

Виявлено, що інноваційна діяльність дедалі частіше розглядається у контексті регіонального розвитку та локальних інноваційних систем. У рамках цього підходу розглянуто такі чинники як просторова близькість регіонів, локальні умови, специфіка людського капіталу та міжрегіональне співробітництво.

У статті висвітлено особливості сучасного функціонування інноваційної сфери, проаналізовано чинники, що впливають на схильність фірм до інновацій. Розглянуто типи інновацій та класифікацію інновацій, що загальноприйнята в країнах ОЕСР. Зазначено, що інноваційні компанії з країн із наздоганяючим розвитком цікавлять насамперед такі характеристики інституційного середовища, як діловий клімат та стабільні «правила гри» на ринку. Інституційними індикаторами є терміни відкриття фірми та вирішення комерційних суперечок, стійкість індексу зайнятості, що відображає зміни умов найму та звільнення співробітників, рівень демократії

та максимальні ставки оподаткування. Значимість більшості цих чинників свідчить необхідність їх обліку в оцінці інноваційної активності.

У дослідженні зазначено, що набір взаємопов'язаних концепцій, включаючи національну інноваційну систему та національну бізнес-систему, що використовується з метою стратегічного менеджменту, значною мірою ігнорують роль підприємців. Як правило, вони стосуються окремих фірми або підприємств, тоді як інновації створюють саме підприємці, які комбінують існуючі елементи знання та породжують нову вартість. Водночас у ході своєї діяльності підприємці організують робочі місця та досягають економічного зростання, що особливо актуально для відбудови економіки нашої держави в умовах російсько-української війни.

Abstract. *The article outlines the main aspects of innovative development of entrepreneurship in modern conditions of social and economic development of Ukraine. The purpose of the study is to identify factors affecting the innovative activity of entrepreneurship within the framework of regional innovation systems.*

The theoretical and methodological basis of the research is the fundamental provisions of economic theory and practice, general scientific and special methods of knowledge of economic reality. The main methods that were used: structural and logical; comparative, method of detailing and synthesis.

It was found that innovative activity is increasingly considered in the context of regional development and local innovation systems. Within the framework of this approach, such factors as spatial proximity of regions, local conditions, the specifics of human capital and interregional cooperation are considered.

The article highlights the features of the modern functioning of the innovation sphere, analyses the factors affecting the propensity of firms to innovate. The types of innovations and the classification of innovations generally accepted in the OECD countries are considered. It is noted that innovative companies from countries with catch-up development are primarily interested in such characteristics of the institutional environment as the business climate and stable «rules of the game» in the market. Institutional indicators are the timing of opening a firm and resolving commercial disputes, the stability of the employment index, which reflects changes in hiring and firing conditions, the level of democracy, and maximum tax rates. The importance of most of these factors indicates the need to take them into account in the evaluation of innovative activity.

The study found that a set of interrelated concepts, including the national innovation system and the national business system used for strategic management purposes, largely ignore the role of entrepreneurs. As a rule, they concern individual firms or enterprises, while innovations are created by entrepreneurs who combine existing elements of knowledge and generate new value. At the same time, in the course of their activities, entrepreneurs organize jobs and achieve economic growth, which is especially relevant for the reconstruction of the economy of our country in the conditions of the Russian-Ukrainian war.

Key words: state support; economic growth; entrepreneurship; regional innovation system; innovative activity; innovative policy

Ключові слова: державна підтримка; економічне зростання; підприємництво; регіональна інноваційна система; інноваційна діяльність; інноваційна політика

Вступ. Інноваційна активність українських підприємств та її стимулювання пов'язані з певними труднощами, які суттєво обмежують можливості модернізації економіки. Для подолання залежності від природних ресурсів Російської Федерації та Білорусії, та пом'якшення наслідків економічної кризи спричиненої у 2014 р. початком АТО, а у 2022 р. військовою агресією проти України, необхідний перегляд пріоритетів регіонального розвитку та вдосконалення державної політики підтримки інновацій.

Постановка проблеми. В останні роки інноваційна діяльність дедалі частіше розглядається у контексті регіонального розвитку та локальних інноваційних систем. У рамках цього підходу приділяється увага таким чинникам, як просторова близькість регіонів, локальні умови, специфіка людського капіталу та міжрегіонального співробітництва. До цієї ж проблематики можна віднести, зокрема, концепції розумних міст та розумної спеціалізації регіонів, які використовуються в ЄС та багатьох інших країнах.

Інноваційна активність підприємств тісно пов'язана із довгостроковим баченням технологічного розвитку країни. Вплив людської діяльності на довкілля та завдання сталого розвитку надають актуальності «відповідальним дослідженням та

інноваціям», тобто прогнозуванню та оцінці їх можливих наслідків.

Особливої значущості набуває завдання визначення факторів, що сприяють інноваційній активності компаній у регіональному контексті в умовах як мирного часу, так і воєнного стану. Сфера інновацій потребує узгоджених дій з боку компаній, органів влади, університетів та наукових організацій.

Аналіз останніх досліджень і публікацій з проблеми. Знання є ключовим ресурсом сучасної економіки, а інноваційна діяльність стала повсюдною. Цим зумовлений величезний масив літературних джерел з інновацій та технологічного розвитку, в яких автори досліджують фундаментальне питання про роль інноваційної діяльності у досягненні економічного зростання. Як одну з відповідей було висунуто нову теорію (ендогенного) зростання [14]. Якщо спочатку вважалося, що загальнодоступність знань надає всім країнам рівні можливості технологічного розвитку, теорія «перетікання знань» показала, що в деяких випадках доступ до них визначається географічною близькістю. «Закриті» (обмежено доступні) знання, що мають неявні інноваційні властивості, створюються виключно в ході взаємодії суб'єктів інноваційної системи.

Дослідження інноваційної діяльності присвячено виявленню

умов чи факторів виробництва та поширення знань, особливо технологічних як найбільш продуктивних з точки зору створення інновацій. Ключовим залишається питання природи технологічного розвитку, у тому, які процеси та інститути грають у ньому вирішальну роль. Автори концепції «нової економіки інновацій» [11] шукають відповідь на це питання в ході аналізу інституційного середовища, в якому протікають інноваційні процеси. Економіка інновацій зазнавала впливу різних підходів, зокрема еволюційних, насамперед нової інституційної економіки, запропонованої в роботах [12], та теорії інтерактивного навчання. В основі нової інституційної економіки лежать неформальні соціальні та формальні правові норми та правила, тобто інститути, з чого дослідники роблять висновок про соціальну вкоріненість інтерактивного, ітеративного та кумулятивного процесів пізнання, які не можна зрозуміти без урахування інституційного та культурного процесів [3].

Результативним підходом до вивчення інноваційної діяльності та технологічного розвитку економіки є концепція національної інноваційної системи. Відповідно до неї знання виступають найважливішим економічним ресурсом і при цьому створюються та накопичуються в ході інтерактивного та кумулятивного процесів інноваційної діяльності, вбудованих у національний інституційний контекст, який визначає результати інноваційної діяльності [1].

Посилення глобалізації, на думку дослідників у галузі регіонального розвитку, економічної географії та інноваційної діяльності, може поставити концепцію національної інноваційної системи під сумнів, оскільки найважливіші елементи інноваційного процесу залишаються регіональними, а не національними за своєю природою [5]. Однак, основна маса соціальних конвенцій, що визначають процеси пізнання та технологічного розвитку, формуються саме на національному рівні [6; 10]. Водночас дедалі більшого значення набуває субнаціональний рівень (кластери та регіони). Національні інститути можуть по-різному впливати на регіональні, галузеві та технологічні інноваційні системи, до того ж не всі інститути є національними. Якщо перші важливі насамперед для великого бізнесу, то мале та середнє підприємство критично залежить від регіональних інституцій. Всі згадані теорії (по суті, вся література з інноваційної діяльності) можуть бути використані для розробки комплексної моделі регіонального економічного розвитку на основі технологій шляхом включення їх у більш загальну модель регіонального економічного зростання. Так виникла концепція регіональної інноваційної системи [5].

Системна перспектива з'явилася і в галузі стратегічного менеджменту, де особливої популярності набула концепція «бізнес-систем». Національна бізнес-система враховує важливі структурні та стратегічні фактори, що визначають частку створеної в рамках екосистеми вартості, на яку може

розраховувати конкретна фірма залежно від того, як вона організує свою взаємодію з іншими учасниками екосистеми [16]. Фундаментальна різниця між концепціями національної бізнес-системи й національної інноваційної системи полягає у фокусі аналізу: якщо перша пояснює специфіку організації діяльності та поведінки фірм у різних країнах, то друга ставить в основу інноваційну діяльність і підкреслює роль обмежень на передачу технічних компетенцій. Проте, попри на зазначені відмінності, обидві концепції працюють із національною інституційною структурою. Усі ці дослідження не втрачають своєї цінності для розвитку економіки нашої держави в умовах російсько-української війни.

Дослідження, присвячені економічному розвитку (що відображають набір взаємопов'язаних концепцій, включаючи національну інноваційну систему та національну бізнес-систему, що використовується з метою стратегічного менеджменту), значною мірою ігнорують роль підприємців. Мова в них, як правило, йде про окремі «фірми» або «підприємства», тоді як інновації створюють саме підприємці, які комбінують існуючі елементи знання та породжують нову вартість (продукт). Водночас у ході своєї діяльності (створення компанії та забезпечення її роботи) підприємці організують робочі місця та досягають економічного зростання (результат), що особливо актуально для відбудови економіки нашої держави в умовах російсько-української війни.

Формулювання цілей дослідження. Мета дослідження полягає у виявленні факторів, що впливають на інноваційну діяльність українських малих та середніх фірм у рамках регіональних інноваційних систем, а отримані висновки можуть бути корисними для підвищення ефективності локальної інноваційної діяльності та взаємодії її учасників. У результаті ці питання важливі для економічного розвитку окремих регіонів та країни в цілому в умовах як мирного часу, так і військової агресії проти України, а також в процесі подальшої відбудови економіки України.

Виклад основних результатів та їх обґрунтування. Лібералізація економіки спонукає багато компаній країн, що розвиваються, активно запозичувати технологічні та управлінські знання за кордоном для зміцнення своїх конкурентних позицій. До факторів підвищення конкурентоспроможності відносяться більш кваліфіковані кадри, потенціал нарощування капіталомісткості, масштабованість виробництва на основі комбінування різних ресурсів, знання, розвиток технологій та ін.

Інновації як невід'ємний елемент економічної діяльності завжди привертала увагу представників різних напрямів соціальних та економічних наук. Продовжуючи ідеї класичних робіт Йозефа Шумпетера, сучасні дослідники під інноваціями іноді розуміють створення нових технологій або запозичення вже існуючих.

Інновації хоч і пов'язані з виробництвом нових товарів та послуг, але не обмежуються ними.

Інновація є впровадженням нового або значно покращеного продукту (товару чи послуги), процесу, маркетингового чи організаційного методу у ділову практику, організацію робочого місця або у зовнішні зв'язки. За рівнем новизни інновації поділяються на інкрементальні (удосконалені) та радикальні (що не мають аналогів у світі). Процес створення інновацій заснований на різноманітних знаннях, охоплює численних учасників із самої організації та її зовнішнього оточення, характеризується внутрішньо- та міжорганізаційними зв'язками, що формують тісно інтегроване середовище. Тому залучення до цього процесу співробітників, користувачів,

інвесторів та інших стейкхолдерів має для компанії велике значення. Будь-які інновації, включаючи технологічні, не зводяться лише до появи нових засобів виробництва. Вони охоплюють і нові соціальні практики, і навіть інститути, що змінюють характер взаємодії людей один з одним та з навколишнім світом.

Під інноваціями часто мають на увазі нові товари та послуги, що дозволяють компаніям отримувати економічні переваги. ОЕСР запропонувала розширене визначення, в якому виділяються чотири типи інновацій: продуктові, процесні, маркетингові та організаційні (табл. 1).

Таблиця 1

Типи інновацій, за визначенням ОЕСР

Типи інновацій	
Продуктові інновації	Нові чи значно покращені товари чи послуги. Сюди входять значні удосконалення у технічних характеристиках, компонентах та матеріалах, у вбудованому програмному забезпеченні, у міру дружності щодо користувача або інших функціональних характеристиках.
Процесні інновації	Нові чи значно покращені способи виробництва чи доставляння продукту. До них відносяться значні зміни у технології, виробничому устаткуванні та/або програмному забезпеченні.
Маркетингові інновації	Нові методи маркетингу, включаючи значні зміни у дизайні або упакуванні продукту, його розміщенні, просуванні ринку чи ціноутворенні.
Організаційні інновації	Нові організаційні методи у діловій практиці компанії, організації робочих місць чи зовнішніх зв'язках.

Джерело: [13]

Активні дискусії точаться навколо класифікації з десяти типів інновацій, згрупованих у три категорії (табл. 2).

Класифікація інновацій

Класифікація інновацій	
Категорія	Типи інновацій
Конфігурація	<i>Модель отримання прибутку, мережа</i> (колаборація з метою створення доданої вартості)
	<i>Структура</i> (Управління кадровим потенціалом)
	<i>Процес</i> (Використання передових методів)
Пропозиція	<i>Характеристики продукції</i> (Властивості та функціональність)
	<i>Продуктова система</i> (допоміжні/додаткові продукти та послуги)
Досвід користувачів	<i>Сервіси</i> (підтримка та додаткові послуги, що підвищують привабливість продукції)
	<i>Канали</i> (способи доставлення продукції та надання послуг споживачам та користувачам)
	<i>Бренд</i> (марка продукції та виробника)
	<i>Взаємодія із споживачами</i> (Отримання зворотного зв'язку та ін.)

Джерело: [9]

У багатьох дослідженнях аналізуються чинники, що впливають на схильність фірм до інновацій. Так, Ліліана Божич та Валерія Ботрич [2] показали статистичну значущість субсидій, тиск споживачів та іноземних конкурентів, політичних ризиків, податкових ставок та інших ефектів. Автори, зокрема, наголошують, що сприятливу роль у стимулюванні інноваційної активності може зіграти поповнення дефіциту кваліфікованої робочої сили.

Як зазначає Мартін Шролець [15], інноваційні компанії з країн із наздоганяючим розвитком цікавлять

насамперед такі характеристики інституційного середовища, як діловий клімат та стабільні «правила гри» на ринку. Інституційними індикаторами є терміни відкриття фірми та вирішення комерційних суперечок, стійкість індексу зайнятості, що відображає зміни умов найму та звільнення співробітників, рівень демократії та максимальні ставки оподаткування. Значимість більшості цих чинників свідчить необхідність їх обліку в оцінці інноваційної активності.

У роботі Мартіна Юнге та його колег [8] досліджується зв'язок рівня освіти працівників з

активністю компаній у сфері продуктових, процесних, організаційних та маркетингових інновацій на основі розширеної функції Кобба-Дугласа та пробіт-моделі. Автори відзначають, що навчання технічним наукам позитивно впливає на розвиток інновацій усіх типів, а соціальні та гуманітарні науки особливо важливі для організаційних та маркетингових інновацій. Констатується також, що фірми, що створюють інновації останніх двох типів, більш продуктивні у порівнянні з тими, що зайняті лише одним з них. Те саме справедливо і для компаній, що практикують процесні та організаційні інновації.

Істотним чинником інноваційного розвитку залишаються прямі іноземні інвестиції (ПІІ). Вважається, що їхній приплив з-за кордону стимулює загальне економічне зростання, і, зокрема, інновації, за рахунок ефектів перетікання, докладно описаних у літературі, та посилення конкуренції на ринку.

Водночас у пізніших дослідженнях наголошується на неоднозначності ефектів ПІІ для національного бізнесу. Наприклад, Франсіско Гарсія зі співавторами [7] на прикладі іспанських компаній аналізують динаміку ПІІ та інноваційної діяльності, зв'язок між якими виявляється у посиленні конкуренції, скороченні витрат усіх гравців на ринку, трансфері технологій. Автори зазначають, що конкуренція може негативно позначитися на інноваційній діяльності, а ризики іноземних інвестицій пов'язані з тим, що

інноваційна динаміка потрапляє у залежність від рішень зарубіжних партнерів. Активний приплив іноземних інвестицій веде до витіснення місцевих підприємств у менш прибуткові ніші, що придушує їх інноваційну діяльність. Чим більший бізнес, тим ширші можливості скорочувати витрати за рахунок економії від масштабу і тим більше ресурсів для довгострокових інвестицій, включаючи розробку нових технологій і продуктів, зрештою, вище ймовірність ведення інноваційної діяльності.

Особлива увага в умовах воєнного часу в Україні слід приділити розвитку національної інноваційної системи, причин її недостатньої ефективності у створенні, поширенні та застосуванні знань, мотивації економічних агентів, технологічним екстерналіям та інноваційним ризикам. Варто взяти до уваги вплив державних інститутів розвитку на інноваційну поведінку гравців, у тому числі позитивні зміни в інноваційній активності компаній внаслідок застосування відповідних заходів підтримки.

Негативними факторами формування сегмента інноваційного підприємництва є:

- низький рівень продуктивності праці, успадкований від колишньої соціально-економічної системи. Як наслідок, власне виробництво виявляється дорожчим за імпорт, а тому природною нішою для приватного підприємництва стають торгівля та послуги (громадське харчування, будівництво, ремонт тощо);

- низький платоспроможний попит населення, що спонукає підприємців у прагненні рентабельності йти у неформальну економіку.

Таким чином, можна виділити основні групи показників, які використовуються дослідженнях інноваційної діяльності малого та середнього підприємництва як на національному, так і регіональному рівнях [4]:

1) мікроекономічні показники бізнесу, включаючи виручку, розміри, форму власності, участь в імпортно-експортній діяльності, інші індикатори витрат та продуктивності, у тому числі витрати на інноваційні розробки та чисельність зайнятих у цій сфері;

2) інституційні показники, що характеризують ринки, на яких діє компанія: інвестиційна привабливість, ризики, податкове регулювання, поріг входу, бюрократичні особливості країни тощо;

3) показники людського капіталу: якість робочої сили, чисельність випускників вищих навчальних закладів, витрати на підвищення кваліфікації працівників;

4) показники державної підтримки, які зазвичай виражаються в обсягах субсидій, дотацій або пільг і доступності держзамовлень;

5) інші показники, включаючи економічні характеристики регіону: ВРП, відкритість тощо.

Чим більший розмір компанії, тим вища її схильність до інноваційної діяльності. У великих підприємств, як правило, ширші

можливості для інвестування в інтелектуальний інноваційний розвиток та доступ до необхідних для цього ресурсів. Позитивну роль відіграють міжнародне охоплення діяльності та отримання субсидій. Оскільки субсидії виділяються на різноманітні потреби, підприємства можуть спрямовувати їх частину на інноваційну діяльність.

Ще одним стимулом до інновацій є посилення конкуренції. У цьому випадку компанії можуть отримати перевагу, модифікуючи, покращуючи або диференціюючи свою продукцію, від пропозицій інших виробників, тим самим збільшуючи на неї попит.

Впровадження інновацій компаніями позитивно пов'язане із загальною інноваційною активністю у регіоні та величиною прямих іноземних інвестицій. Обмінюючись досвідом та технологіями, підприємства можуть посилити позиції на ринку. Впровадженню інновацій у компаніях перешкоджають корупція, обмеженість фінансової підтримки та недостатня кваліфікація робочої сили.

Висновки та перспективи подальших досліджень.

Найважливішим завданням політики забезпечення економічного зростання України в умовах російсько-української війни є перехід від збільшення витрат до створення інновацій. Ефективна інноваційна політика неможлива без дієвих інструментів боротьби з корупцією, реформування економічних та фінансових

інституцій. Надання субсидій та податкових пільг не позбавить компанії перелічених труднощів. Зважаючи на незадовільну якість освіти, особливу увагу слід приділити підтримці закладів вищої освіти, які готують висококваліфікованих фахівців з пріоритетних напрямків та співпрацюють з інноваційно-активними компаніями. Не менш важливо розвивати наукові

дослідження, розширювати можливості для взаємодії бізнесу, університетів та держави. Принципову роль у цьому відіграють особиста ініціатива з боку окремих керівників компаній, дослідників та представників влади, а також дії держави щодо покращення клімату для підприємництва та розвитку науки як в мирний, так і у військовий час.

Referens

- Acs Z. J., Autio E., Szerb L. (2014), National Systems of Entrepreneurship: Measurement Issues and Policy Implications. *Research Policy*. Vol. 43. № 3. P. 476–494.
- Bozic L., Botric V. (2011), Innovation Propensity in the EU Candidate Countries. *Transition Studies Review*. Vol. 18. P. 405–417.
- Carlsson B., Jacobsson S., Holmen M., Rickne A. (2002), Innovation systems: Analytical and methodological issues. *Research Policy*. Vol. 31. № 2. P. 233–245.
- Chepurensko A. (2017), Entrepreneurial Activity in Post-Socialist Countries: Methodology and Research Limitations. *Foresight and STI Governance*, vol. 11, no 3, P. 11–24. DOI: 10.17323/2500-2597.2017.3.11.24
- Cooke P. (2001), Regional Innovation Systems, Clusters, and Knowledge Economy. *Industrial and Corporate Change*. Vol. 10. № 4. P. 945–974.
- Freeman C. (2002), Continental, National and Sub-national Innovation Systems – Complementarity and Economic Growth. *Research Policy*. Vol. 31. № 2. P. 191–211.
- Garcia F., Jin B., Salomon R. (2013), Does inward foreign direct investment improve the innovative performance of local firms? *Research Policy*. Vol. 42. P. 231–244.
- Junge M., Severgnini B., Srensen A. (2012), Evidence on the Impact of Education on Innovation and Productivity. *Copenhagen Business School Working Paper*. 2-2012. Copenhagen: Copenhagen Business School.
- Keeley L., Pikkell R., Quinn B., Walters H. (2013), Ten types of innovation. *Hoboken, N. J: Wiley*.
- Lundvall B.-A., Johnson B., Sloth E., Dalum A. B. (2002), National systems of production, innovation and competence building. *Research Policy*. Vol. 31. № 2. P. 213–231.

- Nelson R. R. (1993), *National Innovation Systems: A Comparative Analysis*. Oxford: Oxford University Press.
- North D. (1990), *Institutions, institutional change and economic performance*. Cambridge: Cambridge University Press.
- OECD (2018), *Defining innovation*. URL : <https://www.oecd.org/site/innovationstrategy/defininginnovation.htm>
- Romer P. M. (1990), Endogenous technological change. *Journal of Political Economy*. Vol. 98. № 5. Pt. 2. P. 71–102.
- Srholec M. (2011), A multilevel analysis of innovation in developing countries. *Industrial and Corporate Change*. Vol. 20. № 6. P. 1539–1569.
- Whitley R. (1996), *The Social Construct of Economic Actors: Institutions and Types of Firms in Europe and Other Market Economies*. *The Changing European Firm* / Ed. R. Whitley. London: Routledge. P. 39–66.

How to Cite:

Bohashko, O. L. (2022). THE MAIN ASPECTS OF INNOVATIVE DEVELOPMENT OF ENTREPRENEURSHIP IN MODERN CONDITIONS OF TECHNOLOGICAL DEVELOPMENT. *Economies' Horizons*, (2(20), 83–93. [https://doi.org/10.31499/2616-5236.2\(20\).2022.263346](https://doi.org/10.31499/2616-5236.2(20).2022.263346)